

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 kwietnia 2024r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dariusz Półtorak
Protokolant:	st. sekr. sądowy Agnieszka Walerczak

przy udziale Prokuratora Przemysława Rycaka

po rozpoznaniu w dniu 16 kwietnia 2024 r.

sprawy **M. G.**

oskarżonego z art. 178a § 4 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 27 listopada 2023 r. sygn. akt II K 193/23

I. wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 120 złotych opłaty za II instancję oraz obciąża go wydatkami postępowania odwoławczego w kwocie 20 złotych.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 82/24
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji
--

Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 27 listopada 2023r. sygn.. akt II K 193/23

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
<p>Zarzut</p>		
<p>Zawarty w pkt I-ym apelacji obrońcy</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Sąd Okręgowy nie znalazł żadnych podstaw do uwzględnienia zarzutów autora apelacji, który podnosił obrazę przepisów postępowania. Nie można bowiem zgodzić się z obrońcą, jakoby przy rozpoznaniu przedmiotowej sprawy sąd meriti miał się dopuścić naruszenia przepisów wymienionych w treści zarzutu sformułowanego w pkt I-ym środka odwoławczego tj. w szczególności obraży art. 5 § 2 kpk, art. 2 § 1 pkt 1 kpk, art. 7 kpk, art. 92 kpk, art. 410 kpk polegającej na niewłaściwej ocenie wyjaśnień oskarżonego i zeznań M. M.. Zarówno oskarżony, jak i wskazany wyżej świadek zostali przesłuchani w postępowaniu przygotowawczym, a następnie na rozprawie. Tak więc sąd rozpoznający sprawę miał bezpośredni, osobisty kontakt z tymi osobami i w oparciu również o ten aspekt, a nie tylko samą treść składanych przez nich depozycji miał podstawy do wykreowania swojego przekonania o prawdziwości, czy też niezgodności z prawdą ich twierdzeń.</p>		

I tak, prezentowana przez M. G. linia obrony zmierzała do wykazania, że nie był on kierowcą, a jedynie pasażerem pojazdu V. nr rej. (...), który w dniu 19 listopada 2022r. w miejscowości G. wypadł z jezdni i znalazł się w przydrożnym rowie. Jednakże, niezależnie od innych zgromadzonych w sprawie dowodów, o czym będzie mowa w dalszej części uzasadnienia, przedstawiona przez oskarżonego wersja wydarzeń brzmi co najmniej mało wiarygodnie. Przede wszystkim, oskarżony przyznał podawaną przez świadka M. M. okoliczność, że to on pierwszy wysiadł z samochodu drzwiami od kierowcy, co byłoby wręcz niemożliwe, gdyby miał się znajdować, jak twierdzi, na prawym przednim miejscu pasażera. Niezrozumiałym jest, że jako pierwszy pojazdu nie opuścił rzekomy kierowca D. Z., który według wersji przedstawionej przez oskarżonego miał kierować autem bezpośrednio przed wjechaniem do rowu. To, że jak ustalono w trakcie postępowania osoba ta zmarła zaledwie kilka miesięcy po zdarzeniu świadczy, że wskazywanie go przez oskarżonego jako kierowcę było jednym z elementów przyjętej przez niego linii obrony, zmierzającej do uniknięcia odpowiedzialności i przerwania jej na inną osobę, bo z oczywistych względów rzekomy kierowca nie mógł zaprzeczyć twierdzeniom oskarżonego. M. G. przyznał, że po wyjściu z pojazdu podszedł do M. M., rozmawiał z nim, tak więc świadek miał pełne możliwości poczynić spostrzeżenia, co do wyglądu oskarżonego, aby z pewnością i przekonaniem wskazać go policjantom, jako kierującego samochodem. Zresztą, wielce wymowna jest postawa

prezentowana przez oskarżonego przed sądem I instancji gdy, pomimo werbalnego nie przyznania się do winy, wnosił „o jak najłagodniejszy wyrok”.

Niemniej, kluczowym dowodem wskazującym na sprawstwo oskarżonego w zakresie zarzucanego i przypisanego mu czynu są zeznania M. M. i to w pierwszej kolejności składane na etapie postępowania przygotowawczego. W swoich depozycjach świadek bez żadnych wątpliwości wskazał na M. G., jako kierowcę samochodu, który stracił panowanie i zjechał do przydrożnego rowu, a swoje przekonanie opierał na takich przesłankach, jak:

- to oskarżony pierwszy wysiadł drzwiami od strony kierowcy (przy zablokowanych przednich drzwiach, które przylegały do rowu), a dopiero później następny mężczyzna,
- to oskarżony również podszedł do niego, rozmawiał z nim i prosił o pomoc przy wyciągnięciu auta z rowu.

W trakcie swoich zeznań świadek konsekwentnie używał określenia „kierowca” wobec M. G. i „pasażer” w odniesieniu do drugiego, nieustalonego mężczyzny podróżującego samochodem. O tym, że świadek nie miał żadnych wątpliwości, co do tego, że oskarżony był kierowcą świadczy również fakt, iż z własnej inicjatywy zatrzymał radiowóz, który pojawił się na miejscu zdarzenia i wskazał na M. G. jako kierowcę pojazdu znajdującego się w rowie. Wprawdzie już na rozprawie świadek zeznawał mniej precyzyjnie niż bezpośrednio po zdarzeniu, jednakże potwierdził odczytane mu zeznania, a te depozycje składane

przed sądem nie zawierały takich faktów, okoliczności, które dawałyby podstawę do zakwestionowania wcześniejszych.

Istotne znaczenie przy rozstrzygnięciu przedmiotowej sprawy miały również zeznania D. K. – jednego z funkcjonariuszy policji przybyłych na miejsce zdarzenia, który dokonał zatrzymania M. G.. Czynność ta została przeprowadzona w wyniku zachowania właśnie świadka M. M., który z własnej inicjatywy zatrzymał przejeżdżający radiowóz, a następnie – bez żadnych wątpliwości wskazał na oskarżonego jako kierującego. Co więcej, już po zatrzymaniu, oskarżony przyznał ten fakt świadkowi D. K..

Odnosnie powołanego w apelacji świadka K. C., to zgodzić się należy z obroną, że zeznania tego świadka miały drugorzędne znaczenie (świadek na prośbę innej osoby wezwał Policję) i nie wpłynęły bezpośrednio na takie, a nie inne ustalenia sądu meriti. Z drugiej jednak strony, zeznania te w żaden sposób nie mogły podważyć, czy osłabić wiarygodności dowodów omówionych już we wcześniejszej części uzasadnienia, które w niewątpliwy sposób wskazywały na sprawstwo oskarżonego.

Wniosek

O zmianę wyroku i uznanie oskarżonego za niewinnego popełnienia zarzuczonego mu czynu

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Bezasadność zarzutu warunkowała nieuwzględnienie wniosku.		
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	Zawarty w pkt II apelacji	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Pomimo, że zarzut ten został sformułowany jako zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, to w istocie w znacznej części odnosi się do oceny dowodów, a w szczególności zeznań świadków K. C. oraz M. M. (pkt 2 i 3), do których to dowodów Sąd Okręgowy odniósł się już we wcześniejszej części uzasadnienia, wskazując w szczególności przesłanki, którymi kierował się dzieląc ocenę tych dowodów dokonaną przez Sąd meriti. Dotyczy to przede wszystkim „pewności” w rozpoznaniu przez M. M. oskarżonego, jako kierującego pojazdem V. nr rej. (...). Dlatego, jedynym ustaleniem faktycznym, które jest kwestionowane w ramach tego zarzutu, jest w istocie okoliczność kierowania przez oskarżonego w/w pojazdem (pkt 1). Jednakże w sytuacji, gdy nie został uwzględniony zarzut pierwotny zawarty w pkt I-ym, a odnoszący się do oceny dowodów, które stanowiły podstawę</p>		

kwestionowanego ustalenia, brak było przesłanek do uwzględnienia zarzutu wtórnego, podnoszącego błąd w ustaleniach faktycznych.							
Wniosek							
O zmianę wyroku i uznanie oskarżonego za niewinnego popełnienia zarzucanego mu czynu	<table border="1"> <tr> <td># zasadny</td> <td></td> </tr> <tr> <td># częściowo zasadny</td> <td></td> </tr> <tr> <td># niezasadny</td> <td></td> </tr> </table>	# zasadny		# częściowo zasadny		# niezasadny	
# zasadny							
# częściowo zasadny							
# niezasadny							
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.							
Bezzasadność zarzutu warunkowała nieuwzględnienie wniosku.							

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Całość zaskarżonego wyroku	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Wskazane we wcześniejszej części uzasadnienia	

5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II	Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego opłatę za II instancję i na podstawie art. 636 § 1 kpk obciążył go wydatkami postępowania odwoławczego.

7. PODPIS